

Arrest

nr. 209 565 van 18 september 2018
in de zaak X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor verzoekers en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren de Marokkaanse nationaliteit te hebben.

Op 26 januari 2018 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 26 april 2018 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 26 januari 2018 ontvankelijk, doch ongegrond. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.01.2018 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

Z.T., M. (RR: [...]), geboren te Anjra op [...] 1958

B.A., A. (RR: [...]), geboren te Tanger op [...]1960

Nationaliteit: Marokko

Adres: [...] Zandhoven

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door Z.T.M. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 24.04.2018)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 3 EVRM en schending van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoekers dienden op 26 januari 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (hierna: Vw.).

Ter staving van de verblijfsaanvraag werden de volgende medische stukken bijgebracht:

- Medisch attest d.d. 29 september 2017 van Dr. A.E.H. (neuroloog) te Tanger: arteriële hypertensie en begin juni 2017 plotse afasie ten gevolge van een ischemisch CVA parieto-occipitaal links, momenteel stabiel met nog steeds wat spraakmoeilijkheden – medicatie: onleesbaar en Prezartan (losartan);
- SMG d.d. 28 december 2017 van Dr. A.P.: gekend CVA in Marokko, vraag naar bilan in België en nadien terugkeer naar eigen land – medicatie Asaflow, Loortan en Atorvastatine;
- SMG d.d. 24 januari 2018 van Dr. A.P. (internist-neuroloog): antecedenten: CVA met parese rechts in 2015 en CVA met afasie in 2017, komt voor neurologisch nazicht ivm terugkerende CVA's, geen nieuw letsel, stabiele neurologische toestand – medicatie: Clopidogrel, Atorvastatine en Loortan;
- SMG d.d. 26 januari 2018 van Dr. P.D. (internist-neuroloog): antecedenten: CVA in 2015 en 2017, vermoedelijk epilepsie post-CVA, start levetiracetam d.d. 20 januari 2018;

Uit bovenstaande stukken blijkt duidelijk dat verzoeker een ernstige medische problematiek heeft waarvoor een goede neurologische opvolging en behandeling uiterst noodzakelijk is.

Desalniettemin beslist de Staatssecretaris dat de verblijfsaanvraag van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond is, omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter Vw.

De Staatssecretaris stelt dat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De Staatssecretaris oordeelt dat de terugkeer naar het land van herkomst (Marokko) bijgevolg geen inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 EVRM.

De Staatssecretaris verwijst hiervoor naar het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24 april 2018 (stuk 2).

In dit advies weerhoudt de arts-adviseur een arteriële hypertensie met als gevolg tweemaal een ischemisch CVA, alsook een vermoeden van epilepsie, en stelt dat hiervoor opvolging en behandeling bij een internist-neuroloog/cardioloog aangewezen lijkt.

De arts-adviseur stelt evenwel dat medische opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Bijgevolg zou de medische problematiek van verzoeker geen reëel risico inhouden voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De arts-adviseur verwijst naar een kliniek te Rabat, Hôpital des Spécialités, die verzoeker zou kunnen verzorgen. Deze kliniek bevindt zich echter op 247,93 km afstand van de gewoonlijke verblijfplaats van verzoeker. Bijgevolg is het voor verzoeker praktisch niet haalbaar om zich in deze kliniek te laten verzorgen. De toegankelijkheid van deze medische verzorging kan aldus niet worden weerhouden.

Het is bovendien opmerkelijk dat de koning van Marokko zich recent zelf in Frankrijk heeft laten opereren. Dit wijst duidelijk op het ontoereikend karakter van de gezondheidszorg in Marokko.

In tegenstelling tot wat de arts-adviseur stelt, is verzoeker geen RAMED-begunstigde. Verzoeker heeft namelijk de volle leeftijd van 60 jaar nog niet bereikt. Bijgevolg kan verzoeker geen aanspraak maken op kosteloze medicatie en gratis behandeling in publieke instellingen.

Verzoeker heeft een pensioen ten bedrage van ongeveer 200 à 300 EUR. Zonder verzekering kost één doktersbezoek 170 EUR. De toegang tot medische hulpverlening is in de praktijk dan ook niet haalbaar.

Tot slot heeft de Staatssecretaris nagelaten om te onderzoeken of verzoeker nog familieleden heeft die in Marokko wonen. Verzoeker heeft echter geen familie in Marokko waar hij terecht kan voor hulp en opvang. De mantelzorg wordt verzorgd door de echtgenote van verzoeker (i.e. verzoekster). De echtgenote en de kinderen van verzoeker wonen eveneens in België.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat verzoeker een ernstige medische problematiek heeft, waarvoor geen medische verzorging beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst (Marokko). Bijgevolg kan verzoeker geen menswaardig bestaan hebben in Marokko.

Verzoeker lijdt dus wel degelijk aan een ernstige ziekte die een reëel risico vormt voor zijn leven en zijn fysieke integriteit, alsook een reëel risico op een onmenselijke behandeling vermits er geen adequate behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. De terugkeer naar zijn herkomstland zou dan ook een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de bijgebrachte medische stukken miskent.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier miskent en derhalve de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Dat de Staatssecretaris derhalve artikel 3 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoekers menen dat de arts-adviseur onterecht oordeelde dat de nodige zorgen en opvolging toegankelijk zijn in het land van herkomst. Zij wijzen erop dat het ziekenhuis naar dewelke de arts-adviseur verwijst, op 247,93 km afstand ligt van hun gewoonlijke verblijfplaats en dit te ver ligt. Zij menen verder dat het gegeven dat de Marokkaanse koning zich in het buitenland laat verzorgen, erop wijst dat de gezondheidszorg in Marokko ontoereikend is. Ten slotte menen zij dat de arts-adviseur onterecht oordeelde dat zij wat de kosten van de zorgen betreft, beroep kunnen doen op het Ramed. Zij stellen dat verzoeker immers geen beroep op het Ramed kan doen, gezien hij de leeftijd van 60 jaar nog niet heeft bereikt. Zij stellen de kosten zelf ook niet te kunnen betalen, gelet op verzoekers gering pensioen en stellen ook geen familie meer te hebben waar zij bij terecht kunnen in Marokko.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motieven, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

(...)”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het vermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de aanvrager verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.

Waar verzoekers stellen dat het door de arts-adviseur aangeduide ziekenhuis op 247,93 km van hun gewone verblijfplaats in Marokko ligt, tonen zij louter hiermee niet aan dat verzoeker zich niet naar dit ziekenhuis kan begeven om de nodige zorgen te verkrijgen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verzoeker omwille van zijn aandoeningen in Marokko niet zou kunnen reizen naar het door de arts-adviseur aangegeven ziekenhuis in Rabat of zich gezien de afstand daar niet zou kunnen vestigen, in ieder geval staven zij dit niet met een begin van bewijs. De arts-adviseur stelde immers vast dat verzoeker kon reizen en verzoekers weerleggen dit niet in hun verzoekschrift. Verzoekers weerleggen zodoende ook niet de vaststelling dat verzoeker kan worden geacht toegang te hebben tot de voor zijn aandoeningen noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst. De Raad kan verweerder volgen waar deze in zijn nota met opmerkingen stelt dat het gegeven dat de koning van Marokko zich voor een aandoening, waarvan verzoekers niet aantonen dat deze dezelfde is als de aandoening waar

verzoeker aan lijdt, zich in Frankrijk zou laten verzorgen hebben, niet aantonen dat de gezondheidszorg in Marokko in het algemeen ontoereikend is.

Waar verzoekers stellen dat verzoeker niet voor het Ramed in aanmerking komt omdat hij de leeftijd van 60 jaar nog niet heeft bereikt, stelt de Raad vast dat uit het door verzoeker voorgelegde paspoort blijkt dat de exacte geboortedag en geboortemaand onbekend zijn maar dat zijn geboortjaar 1958 is, dermate dat verzoeker minstens in de loop van het jaar 2018 de leeftijd van 60 jaar bereikt. Bovendien blijkt uit de in het administratief dossier gevoegde informatie niet dat men 60 jaar moet zijn alvorens zich op RAMED te kunnen beroepen. Verweerder merkt terecht in de nota op dat deze leeftijdsgrens door de arts-adviseur gelinkt wordt aan de CNSS of de CNOPS-fondsen, of anders gekend AMO. Hiervoor dient men immers werknemer, gepensioneerd of student te zijn. Hoewel verzoekers zelf aangeven een pensioen te ontvangen kan evenwel uit het administratief dossier niet afgeleid worden of verzoeker aan de andere door de arts-adviseur opgesomde voorwaarden voldoet. Hoe dan ook kan verzoeker indien hij niet op de CNSS of de CNOPS-fondsen beroep kan doen, beroep doen op het Ramed. Volgens de informatie van de arts-adviseur krijgen Ramed-begunstigden wel degelijk een gratis behandeling in de publieke instellingen en in diverse universitaire ziekenhuizen en is ook de medicatie gratis indien men zich tijdens de behandeling registreert in een publiek ziekenhuis. Deze informatie steunt op stukken in het administratief dossier zodat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat verzoeker geen aanspraak kan maken op kosteloze medicatie en gratis behandeling in publieke instellingen. Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn echtgenote hem niet zou kunnen helpen of hij niet zou kunnen rekenen op steun van zijn kinderen in zijn herkomstland of dat zij vanuit België geen financiële hulp kunnen bieden. Waar verzoekers nog aanhalen dat de kostprijs van een doktersbezoek 170 euro zou bedragen, leggen zij hier geen begin van bewijs van voor.

Tot slot wijzen verzoekers nog op de mantelzorg die verzorgd wordt door verzoekster. Daargelaten het feit dat in geen enkel voorgelegd medisch attest de behandelende specialisten hebben gewezen op een nood aan medische mantelzorg, heeft de arts-adviseur terecht aangestipt dat de beslissing eveneens geldt voor verzoekster en zij dan ook kan instaan voor de mantelzorg in het herkomstland. De Raad stelt immers bijkomend vast dat beide verzoekers samen met de bestreden beslissing ook het bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten op 26 april 2018.

De Raad volgt verzoekers niet dat de arts-adviseur in casu niet op zorgvuldige of redelijke wijze heeft onderzocht of verzoeker een menswaardig bestaan kan leiden in Marokko. Evenmin blijkt dat niet grondig onderzocht zou zijn of hij een reëel risico loopt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wegens gebrek aan de beschikbaarheid of toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende gesteld over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het is thans duidelijk dat de gemachtigde evenwel op zorgvuldige wijze heeft onderzocht en vastgesteld dat de noodzakelijke behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in Marokko.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES